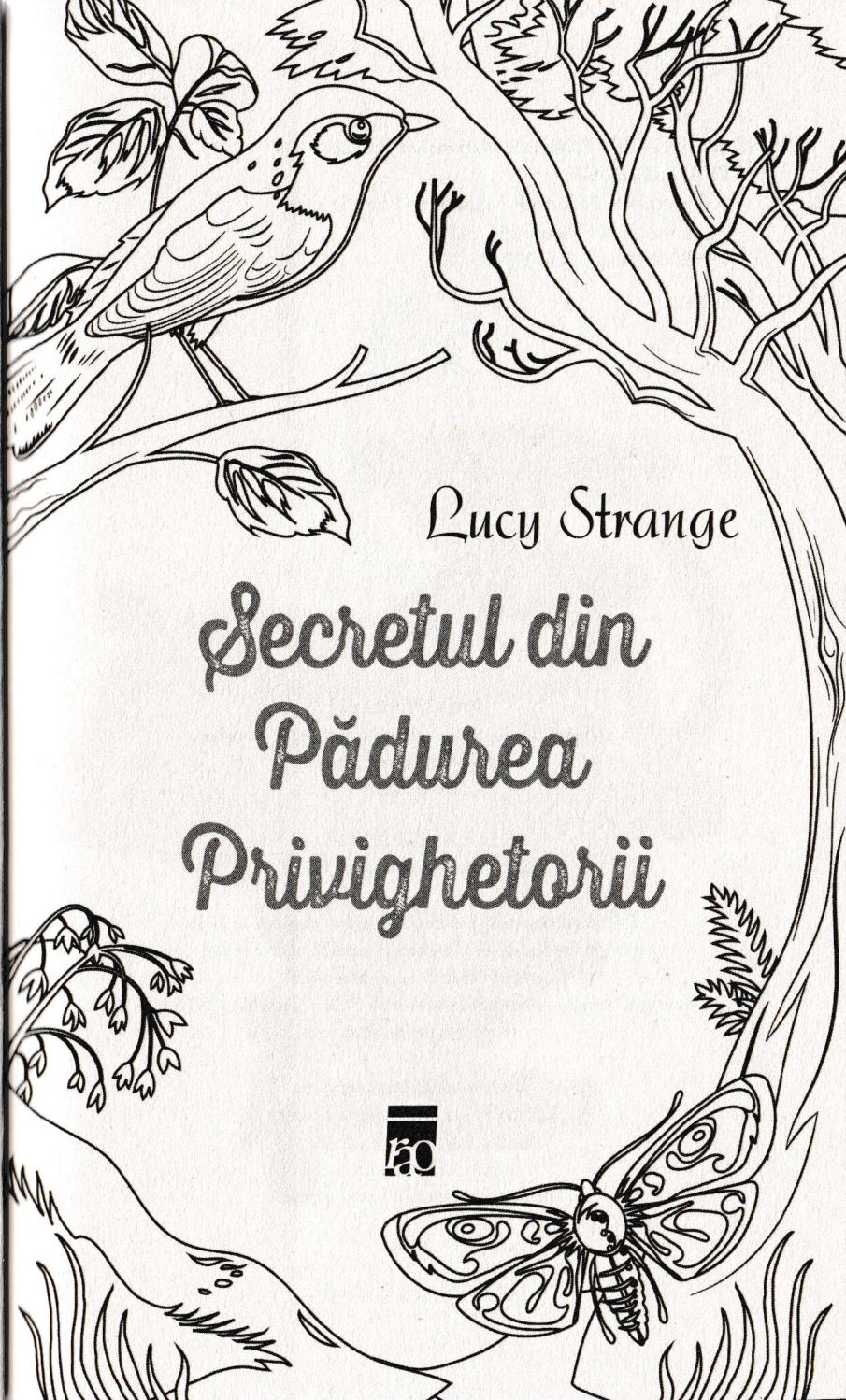

UN MESAJ DE LA CHICKEN HOUSE

Intotdeauna mi-am găsit prieteni în cărți: personajele fictive au fost cea mai bună companie pentru un băiețel singuratic chinuit de boală și de surorile mai mari! Așa că am citit cu mare entuziasm fascinanta poveste a lui Lucy Strange despre o fată grozavă, pe nume Henry, care devine mai inspirată, curioasă și puternică datorită cărților. Curajul lui Henry în fața pericolelor îngrozitoare m-a ținut în tensiune până la ultima pagină a acestui roman frumos și fascinant. *Secretul din Pădurea Privighetorii*, o poveste a cărei acțiune este plasată într-o vară lungă, de vis, încântă cititorii cu farmecul unei povestiri clasice.

BARRY CUNNINGHAM
Editor
Chicken House

Lucy Strange

Secretul din Pădurea Privighetorii

CAPITOLUL I

Sătăteam împreună – tata, mama, dădaca Jane, Porcușor și eu – și ne uitam la noua noastră casă. Era mare și veche, gata să se prăbușească în anumite locuri, cu ziduri ușor bombate și un acoperiș abrupt, acoperit cu țigle și licheni. Pe indicatorul de pe stâlpul porții scrisă: CASA SPERANȚEI.

– E un nou început, a zis tata.

Mama nu a spus nimic. Doar s-a holbat la noua noastră locuință ciudată, apoi s-a întors și s-a holbat la tata.

– Haide, Porcușor, i-am șoptit eu bebelușului. Hai să vedem ce-i pe-aici!

Am strâns-o tare la piept și am mers pe lângă casă, spre grădina lungă și sălbăticia pădurii care se întindea dincolo de ea.

– Nu sta prea mult! mi-a strigat dădaca Jane. Henry, te rog, întoarce-te la ceai peste douăzeci de minute!

Întotdeauna mi s-a spus Henry, chiar dacă numele meu întreg e Henrietta Georgina Abbott. Poate că părinții

Re mei și-au dorit doi băieți. Acum, după moartea fratelui meu, Robert, au două fete. Pe mine și pe Porcușor.

Bineînțeles, Porcușor nu e numele adevărat al bebelușului. A venit pe lume în perioada aceea îngrozitoare din vara trecută. Mama nu a vrut să discute despre cum s-o numim, aşa că tata a înregistrat-o cu numele de Roberta Abbott. A fost o mare greșală, însă era prea târziu ca să o mai corecteze. Nimici nu era în stare să o strige Roberta, aşa că i-am spus Porcușor pentru că, ei bine, arăta ca un porcușor. Mi-a plăcut numele pentru că îmi amintea de bebelușul din *Aventurile lui Alice în Tara Minunilor*.

M-am simțit ca Alice în acea zi, explorând o nouă lume în care nimic nu avea sens. Eu și Porcușor am hoinărit pe lângă o grădină neîngrijită de ierburi aromatice, un strat foarte mare de tufe cu trandafiri, un chioșc vechi și dărămat, apoi pe toată lungimea peluzei, până în punctul în care se termina grădina și începea pădurea.

Sub copaci era răcoare, întuneric și mult zgomot. A fost o vară foarte caldă, aşa că frunzele și crenguțele de sub picioarele mele erau întărite ca niște vreascuri. O mulțime de cărări largi și încâlcite șerpuiau în întunecimea pădurii. M-am oprit și am ascultat, dar am auzit doar zgomotele încete ale bătăilor inimii mele și respirațiile ca niște șoapte ale lui Porcușor. Dintr-o dată, am simțit-o grea în brațele mele și mi-am dat seama că a adormit. I-am săruat creștetul capului rotund și pufos.

– Porcușor mic și amuzant, am șoptit eu.

Am continuat să merg pe cea mai apropiată cărare, apoi m-am oprit. „Dacă mă rătăcesc și nu-mi mai găsesc

drumul înapoi. Dacă întunericul pădurii mă va înghiți?” m-am gândit eu. Crengile de deasupra mea au tremurat într-un fel ciudat, apoi, destul de brusc, am simțit miros de fum.

Fum. Acel miros greu și usturător care-mi umplea coșmarurile.

M-am întors și am ieșit poticnindu-mă dintre copaci, în timp ce strângeam bebelușul atât de tare încât a tresărit, s-a trezit și a început să plângă. Am mângâiat-o și am încercat să râd, prefăcându-mă că panica mea prostească a fost un joc.

– E în ordine, i-am spus. Porcușor a scâncit, fără să fie convinsă.

M-am uitat iar la pădure și am văzut o dâră de fum plutind spre mine, printre copaci.

Frunzele luminate de soare tremurau pline de secrete.

În acea seară, am ajutat la îmbăierea lui Porcușor, apoi i-am citit în timp ce ea se fățăia în pătuț, zvârcolindu-se și gângurind. Îi plăcea să i se citească sau, cel puțin, îi plăcea să încerce să roadă colțurile cărții. I-am mângâiat nasul mic și cârn cu vârful degetului și, când am ajuns la ultimul vers din *Bufoița și pisica*, ochii ei au început să se închidă.

*„La cină au avut carne tocată și felii de gutue
Pe care le-au mâncat cu o lingură cu dinți de furculiță;
Și, ținându-se de mâna, pe marginea plajei,
Au dansat în lumina lunii...“*

– Noapte bună, Porcușor, am spus eu și i-am învelit burta dolofană cu pătura. Apoi am spus „lingură cu dinți de furculiță“ pentru că mi se părea un lucru ciudat și nu știam dacă exista în realitate sau nu. Am închis încet în urma mea ușa camerei copilului și am coborât la parter pentru cină.

Am stat cu dădaca Jane la masă aproape zece minute, până când ni s-a alăturat și tata. I-am auzit vocea ridicată la etaj, apoi o ușă trântită. Vechea casă s-a cutremurat și m-am așteptat să aud plânsul lui Porcușor răsunând pe scări, dar bebelușul nu s-a trezit.

Dădaca Jane a învărtit lingura prin supa care se răcea și a așteptat răbdătoare – era o întrechipare a autocontrolului, cu șorțul ei alb immaculat și părul strâns la spate într-un coc blond perfect. Am întrebat-o dacă „lingura cu dinți de furculiță“ era un obiect real, iar ea a spus că nu știa. I-am spus că-l voi întreba pe tata.

– Henry, nu în seara asta, mi-a spus ea.

Când s-a așezat la masă, tata a început să mănânce imediat supa călduță, fără să ne spună un cuvânt.

– Mama nu coboară la cină? am întrebat eu.

Dădaca Jane s-a uitat urât la mine.

Tata și-a înghițit supa, și-a atins gura cu șervețelul și a inspirat adânc.

– Nu cred, Henry. Mama e foarte obosită.

Dintr-o dată, și el arăta foarte obosit și ochii păreau că-i sclipesc într-un fel nefiresc, de parcă s-ar fi umplut de lacrimi. S-a uitat în jos și și-a frecat fruntea.

Am încercat să mă gândesc la alt subiect de discuție.

– Cred că s-ar putea să fie cineva în pădure, i-am spus. Când m-am plimbat în după-amiaza asta, mi s-a părut că am simțit miros de fum...

Tata și-a împins scaunul departe de masă și s-a ridicat în picioare.

– A fost o zi lungă pentru noi toți... și, până la urmă, nici nu mi-e aşa de foame.

A mers până la ușă.

– Poate ar fi bine să sari peste povești în seara asta, spuse el fără să se uite înapoi. Henry, acum ești prea mare pentru povești.

Am crezut că tata s-a dus la culcare, dar m-am înșelat. După cină, m-am luat după mirosul fumului lui de pipă și am ajuns la un birou din partea din față a casei, chiar lângă hol. Niște rafturi goale de cărți erau aliniate pe fiecare perete, de la podeaua de parchet până la tavan, aşa că mi s-a părut că arăta ca o librărie abandonată.

Tata începuse să despacheze câteva cutii, dar atunci stătea într-un fotoliu cu spătar înalt, lângă șemeneul gol, trăgând din pipă. Cred că m-a auzit când am intrat, dar nu a spus nimic, aşa că nici eu nu am spus nimic.

Cărțile stăteau în teancuri ordonate pe podea, gata să fie așezate pe rafturi. Am ridicat dicționarul greu al tatei și am răsfoit paginile cu speranță.

„Lingura cu dinți de furculiță“ nu era acolo.

CAPITOLUL II

N-am putut dormi în noaptea aceea.

Mi-am petrecut o oră sau mai mult stând pe podeaua dormitorului, în cămașă de noapte, deschisând cărtile din cufărul de călătorie după care le-am pus pe raft. Le-am aranjat în ordine alfabetică: Louisa May Alcott, Frances Hodgson Burnett, Lewis Carroll, Charles Dickens... Apoi le-am dat jos de pe raft și am început să le aranjez din nou, de data asta folosind cotoarele ca să creez un curcubeu de culori – albăstru, verde, gri, negru...

Mi-am pus carte de basme pe noptieră; de obicei, nu o țineam cu celealte cărți. Fratele meu, Robert, mi-a dat-o când am împlinit doisprezece ani, în urmă cu aproape un an. Avea cele mai frumoase ilustrații pe care îți le poți imagina – pe fiecare pagină erau păduri fermecate, orașe subacvatice și palate regale. Cu cât te uitai mai mult la imagini, cu atât vedeaia mai multe lucruri – erau imagini în interiorul imaginilor, lumi în interiorul altor lumi.

Noul meu dormitor era în partea din spate a casei și avea vedere la grădină și la pădurea de dincolo de ea. Am dat la o parte perdelele grele și am stat la fereastra întunecată, dar mi-am văzut doar propria reflexie care se uita la mine.

Aveam cearcăne sub ochi, iar părul meu șaten era încâlcit. Acum un an, mama ar fi râs și mi-ar fi spus: „Hen, arăți de parcă te-ar fi târât un ponei în fugă printr-un gard viu“. M-ar fi tras spre ea și mi-ar fi pieptănat cu blândețe cuibul de păsări din cap până când părul meu ar fi fost lucios. Apoi m-ar fi sărutat de noapte bună.

Am clipit ca să alung lacrimile și am tras perdelele una lângă cealaltă în spatele meu ca să împiedic lumina să se reflecte în geam.

Întunericul de dincolo de fereastra mea era întins și adânc, spre deosebire de ceața cenușie din Londra pe timp de noapte. „Cerul ăsta parcă e din cartea mea cu povești“, m-am gândit eu. „E ca mantia de catifea neagră, brodată cu diamante, a unei regine malefice...“

Apoi am văzut fumul.

Se înălța într-o dâră subțire din pădurea întunecată. Când mi-am mijit ochii, am văzut o lumină portocalie pâlpâind printre copaci. Un foc. „Cineva a aprins un foc în pădurea noastră.“

Am simțit ca și cum cineva îmi strângea inima într-un pumn. M-am gândit la toate frunzele uscate de pe pământul pădurii și la vreascurile întărîite. Mi-am imaginat că focul creștea și se împrăștia, că se înălța și cuprindea crengile uscate de deasupra lui; îl vedeam croindu-și drumul prin copaci, spre Casa Speranței...

Respect de la... M-am holbat la foc până când am simțit că îmi ardeau ochii, dar n-a crescut, nu a distrus nimic și nu s-a înălțat. Strălucea. *Sclipea...*

Am vrut să mă prefac că nu l-am văzut, să mă îmbrac cu cămașa de noapte și să mă ghemuiesc sub pătura albastră și moale cu cartea mea de basme, dar strălucirea focului era, într-un fel, magică, magnetică, de parcă ar fi fost focul zânelor.

Fără să mă gândesc prea mult la ce făceam, m-am înălțat cu niște ghete și mi-am luat un capot, apoi am deschis ușa dormitorului.

Am stat pe palier și am ascultat atentă ca să aud sfîrșitul tatei, dar era liniște peste tot. Mi s-a părut că am auzit motorul unei mașini mai devreme, aşa că, în timp ce stăteam în întuneric și liniște, începuse să mă cuprindă panica – dacă toți și-au făcut bagajele și s-au întors la Londra fără mine? Apoi am distins murmurul liniștitor al unei voci de adult. Era tata. Poate nici el nu putea să doarmă...

Am coborât treptele, mergând pe marginea scării, pe lângă balustradă, acolo unde lemnul nu prea se îndoia și nu scârțâia sub picioare. Mi-am imaginat vocea fratelui meu, Robert, șoptindu-mi de pe palier: „Henrietta, ar trebui să fii în pat...“, și inima mi-a bătut repede, vinovată. M-am întrebat dacă dădaca Jane putea să-și dea seama când un copil purta ghete în loc de papuci de casă doar după scârțâitul unei trepte.

M-am furiașat pe hol și în bucătărie. Masa era plină de cutii cu lucrurile noastre din Londra. Erau deschise, ca

și cum cineva ar fi început să despacheteze și apoi ar fi fost chemat în altă parte. Erau acolo pahare de vin din cristal și veselă drăguță decorată cu trandafiri roz. Nu mai văzusem lucrurile astea de la penultimul Crăciun și nu credeam că vor mai fi folosite în curând. Multe se schimbaseră în familia Abbott.

Ușa de lângă grădină era încuiată. Pe peretele din stânga ușii era un rând de cărlige și pe fiecare cărlig atârna o cheie. Una dintre ele avea legată de ea cu o sfoară o mică etichetă – UȘA DIN BUCĂTĂRIE. Cheia a intrat greu în broască și ușa s-a deschis.

Cu lumina slabă din bucătărie în spatele meu, grădina era de un verde-cenușiu-închis, ca fundul oceanului. De-abia zăream ruinele vechiului chioșc care pluteau și scârțâiau dincolo de vasta grădină de plante aromatice. În fața mea abia se distingeau câțiva trandafiri albi pe jumătate închiși; tufa de trandafiri era aproape invizibilă în beznă, aşa că florile săltau ca niște meduze fantomatice. Mi-am dat seama că-mi țineam respirația de parcă aş fi fost sub apă. M-am forțat să inspir adânc aerul și am păsit pe peluză.

În timp ce mergeam prin grădină, umbra mi se întindea în față, spre pădurea misterioasă. Am stat acolo în întuneric, ca un nor de furtună căzut din cer. Simțeam mirosul usturător al focului de tabără în aerul nopții și asta îmi făcea inima să bată tare. Mi-am spus că nu era un miros însășimantător; că mirosea ca plimbările de toamnă în Hyde Park – ca Noaptea lui Guy Fawkes, ca Halloweenul...

Respect „Dacă Robert ar fi aici, nu i-ar fi deloc frică“, mi-am spus eu.

M-am holbat la pâlcul negru de copaci din fața mea și imaginația m-a atacat cu tot felul de creaturi de coșmar – lupi cu bale la gură, demoni din copaci care șopteau, vrăjitoare cu degete lungi... Simțeam teama în fiecare parte a corpului – în degete, pe piele, în plămâni...

Și, brusc, un țipăt disperat a rupt tacerea nopții.

Am încremenit. „O bufniță?“ Dar sună aproape ca un glas de om...

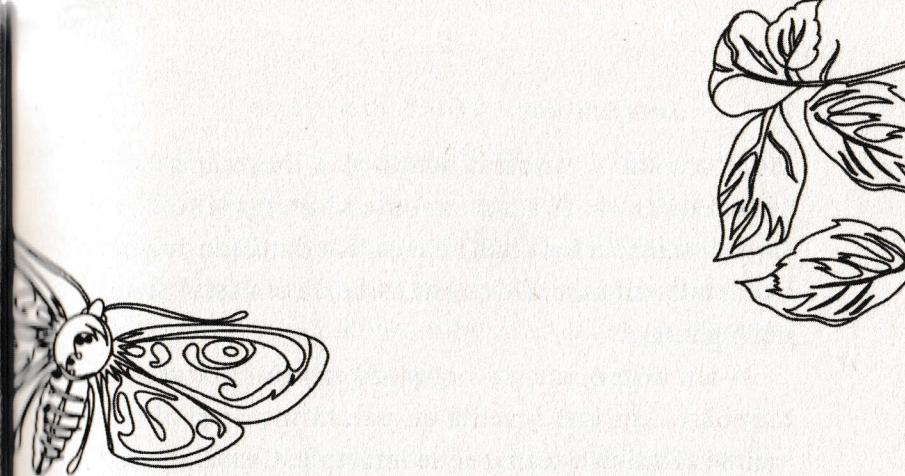
M-am întors ca să mă uit la casă și mi-am înăbușit un țipăt.

Niște umbre înalte se mișcau la o fereastră de la etaj. O mulțime de siluete strâmbă – trei oameni – nu, patru! Cine putea să fie la etajul casei noastre atât de târziu în noapte? Tata, mama, dădaca Jane și... *cine altcineva?*

S-a auzit alt strigăt de la fereastră, umbrele s-au agitat, apoi s-a auzit un țipăt mai lung. Un bocet care îți rupea inima de milă.

Nu era o bufniță.

Era mama.

CAPITOLUL III

Am fugit. M-am repezit prin ușa deschisă a bucătăriei, prin bucătărie și pe scări – „mama, mama mea...“

Când eram la jumătatea scării, gâfâind, am încremenit. Am auzit voci – profunde și grave –, apoi ușa de la camera mamei s-a deschis și a ieșit tata, urmat de dădaca Jane. Am zărit o siluetă mare și întunecată înainte să se închidă ușa din nou.

Dădaca Jane părea foarte serioasă, dar mi-a zâmbit cu multă veselie când m-a văzut. Ciudat de multă veselie.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu mama? am spus eu, încercând să-mi controlez respirația panicată.

Tata a deschis gura ca să spună ceva, apoi a închis-o, dând din cap. A trecut pe lângă mine și a coborât scările.

– Ce s-a-ntâmplat cu ea, dădăcă Jane? am repetat eu. Pot s-o văd? Cine a fost în camera ei?

– Henry, azi a fost o zi cam grea pentru mama ta, mi-a spus dădaca Jane. E doar confuză și supărătă. Dar acum doarme. Tatăl tău a chemat un doctor și i-a dat un